

2023. április 15., szombat – Mk 16,9-15

„Nem hitték el...”

„Nekik sem hittek...”

„Hitetlenségüket...”

Kiemeltem ezeket a számomra szembetűnő szavakat. Van egy történet, van egy hír és egy találkozás. A történet hírvivés követi. Először a családnak, azután a tanítványoknak. De mindez hihetetlenül hangzik.

Elképzelek egy élethelyzetet, amelyben veszteség ér. Elkeseredett, szomorú, kilátástalan állapot követi a veszteséget. El kell gyászolni, ami elveszett, ami véget ért. Bezáródik a szem, a fül, a száj, az orr, a kéz, a láb. A külvilág kint marad, és semmilyen hír nem tud behatolni. De meddig tartson ez a gyászos állapot? Ez a bezártság? Véget lehet ennek vetni? Hogyan? Mi kell hozzá? Az élet maga az, ami a hírt viszi. Az élet itt van, létezik! Először csak enyhén, alig észrevehetően, egyetlen helyzetben, majd többszöröződik jelenléte, egyre másra felbukkan lüktető valósága. És végül nyilvánvalóvá válik. Megjelenik. Látható, hallható, tapintható, érezhető. Csak éppen egyszerűen hihetetlen, hogy létezik. A gyászban, veszteségben, zártságban nincs érzékszerv, ami tapasztalhatóvá teszi.

Csak a hit. Az a legbelső bizonyosság teheti elfogadhatóvá, ami minden élőben ott rejtőzik. Az élet szikrája. Felélesztéséhez olykor kemény szavak kellenek. Szembesítés hitetlenségünkkel, keményszívűségünkkel, vakságunkkal, elhatalmasodó gyászunkkal.

És amikor az élet feltámad bennünk, nem marad más dolgunk, mint mások számára is hallhatóvá, láthatóvá, tapinthatóvá, ízlelhetővé, szagolhatóvá tenni az örömhírt.

Élek!

Éljek!

Élünk!

Éljünk!

Csizovszki Zsóka, Sopron